

Un mapa saturat i polèmic

La presidenta de la Comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, va continuar emetent en analògic tot i les prohibicions del Ministeri.

Quan José Montilla ocupava la cartera d'Indústria, el Ministeri sí que féu ús de les seves competències i va ordenar el cessament de les emissions de La Otra, la segona cadena de TeleMadrid.

El mapa de les televisions autonòmiques a l'estat s'ha configurat aquests primers anys del segle XXI. No hi ha a hores d'ara pràcticament cap comunitat que no compti ja amb la pròpia televisió, sigui més o menys ambiciosa. A vegades, fer-ho, li ha implicat, però, problemes amb el Govern estatal. El Ministeri d'Indústria, el mateix que es renta les mans en el cas de TV3 i el País Valencià, va fer per exemple mans i mànigues per impedir que el segon canal de televisió de Madrid, La Otra, es veiés per via analògica, és a dir, convencional, a la comunitat. Tot i la seva baixa audiència i les cons-

tants reemissions de les quals s'alimenta, el govern d'Esperanza Aguirre va fer *casus belli* d'aquest tema.

L'any 2005, un fort conflicte polític i institucional va enfrontar l'aleshores ministre, l'actual president català José Montilla, amb la presidenta de la comunitat, la popular Esperanza Aguirre. El Govern madrileny exhibia com un greuge que Catalunya disposés de "tres canals de televisió" i Madrid només d'un. La Direcció General de Telecomunicacions del Ministeri va donar ordres que La Otra no pogués emetre per analògic el seu senyal, però Tele Madrid va optar per fer-ho de manera alegal. La cobertu-

ra de La Otra és, però, molt limitada, perquè el repetidor que va instal·lar el govern d'Aguirre era de poca potència i algunes televisions locals o vinculades amb els moviments socials com el 33 o Tele K, a les quals el govern del PP ha deixat sense llicència per emetre, han optat per "tapar" el senyal del segon canal madrileny. La majoria de madrilenys que el veuen ho fan per la TDT.

En el cas de Tele Madrid, el Ministeri va ser molt bel·ligerant i va aconseguir que l'ens madrileny no obtingués el permís per emetre. L'Advocacia de l'Estat va recordar a Tele Madrid que l'espai analògic ja estava assignat i que cap ens autonòmic podia gaudir d'un segon canal després de l'entrada en vigor de la llei de mesures urgents d'impuls a la TDT. Tele Madrid va argumentar que aquesta llei es va modificar a darrera hora al Senat amb voluntat de perjudicar-los i assegurava que havia formulat la petició d'emetre abans que se sancionés la llei. El Ministeri d'Indústria va optar per ordenar el tancament de la televisió i imposar una sanció d'un milió d'euros. Aguirre n'ha fet, però, poc cas.

En tot cas, el mapa és prou complex i ple de contradiccions i de casos que poden recordar al de TV3. A tot Navarra —on el Govern no disposa de televisió autonòmica—, es veu ETB i, fins fa poc, el mateix passava a Extremadura amb Canal Sur d'Andalusia. L'ona de Tele Madrid arriba a Castella-la Manxa i fins fa poc feia de televisió autonòmica a Castella-Lleó.

El cas extremeny també va provocar un litigi. Juan Carlos Rodríguez Ibarra va projectar una televisió i una ràdio pròpies, però el Govern d'Aznar les hi va negar amb l'argument que a Extremadura no es donaven les condicions per tenir-les. El president extremeny va planificar aleshores de convertir Canal Sur en la seva televisió amb edicions locals dels informatius i algun programa propi. El 2001 va ser una realitat, però al cap d'un any un jutge decretava la il·legalitat de les emissions. Amb l'arribada del PSOE al poder i la recerca amb els grups de l'oposició la situació es desbloquejava i el Govern extremeny posava en marxa la seva ràdio i televisió el febrer de l'any 2006.

Ferran Casas
Madrid